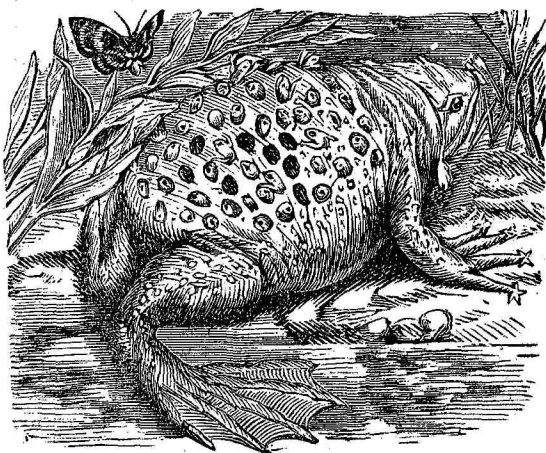

χθών τοῦ Ταμέσεως ἐν μέσῳ τῶν ἀπειραριθμῶν μακτηρισμῶν τῶν φίλων αὐτοῦ.

Μετ' ὀλίγον ἔμαθεν ὅτι ἡ λέμβος κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν τῆς συνεκρούσθη μετὰ πλοιαρίου, φέροντος φορτίον ἀνθρώπων, καὶ ὅτι ἡ συνοδεία, ἃν καὶ εἶδε τὸν κίνδυνον, δὲν ἠδυνήθη μ' ἄλλον τοῦτο ν' ἀποφύγῃ δυστυχῶς αὐτόν. Αἱ γοεραὶ κραυγαὶ τῶν γυναικῶν ἠκούοντο μέχρι τῶν ὀχθῶν, πλὴν ἐπὶ ματαίῳ! καθ' ὅτι, ὅτε ἔφθασε βοήθεια, ἑπτὰ ἐκ τῶν ἀποτελούντων τὴν συνοδείαν προσώπων εἶχον ἤδη καταποντισθῆ!

Ὁ νεανίας οὗτος ἀπέθανε μετὰ παρέλευσιν ὀλίγων ἑτῶν ἐκ σιθητικῆς ἀσθενείας. Ἡ ἐλπίς αἰωνίου ζωῆς ἐν τῇ οὐρανίῳ θόῳ ἔχαριτοποιεῖ τὰς τελευταίας αὐτοῦ στιγμὰς. Συχνάκι μετὰ βαθυτάτης συγκινήσεως ὠμίζει περὶ τοῦ ἀνωτέρου λυπηροῦ συμβεβηκότος, καὶ διεκήρυσσεν ὅτι ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ εἶχε συνάμα ἔλευσεν θερῶσαι καὶ τὴν ψυχὴν τοῦ ἐκ τοῦ αἰωνίου θανάτου καὶ τὴν ζωὴν τοῦ ἐκ τῆς καταστροφῆς. Α. Μ. Μ.

Ο ΦΡΥΝΟΣ ΣΟΥΡΙΝΑΜ.

Ὁ φρύνος Σουρινάμ εἶναι εἶδος βατράχου καὶ εὗρίσκεται εἰς τὰ μέρη τῆς Γουϊάνας καὶ τοῦ ποταμοῦ Σουρινάμ (ἐκ τοῦ ὁποίου ἔλαβε καὶ τὸ ὄνομα,) ἐν τῇ Νοτίῳ Ἀμερικῇ, καὶ συχνάζει συνήθως εἰς τὰς σκοτεινὰς γωνίας τῶν οἰκιῶν. Τὰ ὠτὰ τοῦ ζώου τούτου ἐπωάζονται κατὰ τρόπον τῶντι ἀεισπερίεργον. Τὸ ἄρρεν λαμβάνει αὐτὰ καὶ τὰ θέτει ἐπὶ τῆς βράχως τῆς μητρὸς ὅπου κολλοῦν ἕνεκα τῆς γλοιώδους ὕλης ἣτις τὰ περικαλύπτει. Ἀφοῦ λοιπὸν τεθοῦν τὰ ὠτὰ ἐκεῖ τὸ δέριμα τῆς μητρὸς ἐξογκοῦται μεταξὺ τῶν ὠτῶν καὶ τρόπον τινα σχηματίζει περὶ αὐτῶν εἶδος θυλακίου, ὥστε ἐκ πρώτης ὄψεως νομίζει τις ὅτι τὰ ὠτὰ ἐξέρχονται ἐκ φυσικῶν ὁπῶν εὐρισκομένων εἰς τὴν ῥάχιν τοῦ ζώου. Ἄμα ὅμως τὰ μικρὰ ἐκκολληθῶν (ἐξέρχον ἀπ' ταῦτό) αἱ ὁπαὶ πάλιν πληροῦνται. Ἡ

μύτη τοῦ φρύνου ἔχει πολλὰ παράξενον σχῆμα καὶ ὁμοιάζει ὀλίγον τὴν μύτην τοῦ χοίρου. Μολονότι τὸ ζῶον τοῦτο εἶναι τόσον ἀλλόκοτον καὶ ἀσχημον, μολοντοῦτο λέγεται ὅτι τὸ κρέας του τρώγεται γενικῶς ὑπὸ τῶν αὐτοχθόνων καὶ ὅτι εἶναι πολλὸ νόστιμον καὶ τρυφερόν.

Ο ΜΥΡΜΗΚΕ ΚΑΙ Ο ΤΕΤΤΙΞ.

Ψῆχος δριμύ καὶ ἀφθονος χιὼν ἐπέπεσάν ποτε εἰς τὸν Ὀλυμπον. Ὁ δὲ Μύρμηξ ἡσυχάζεν ἐντὸς τῆς φωλεᾶς τε, προμηθευθεὶς ἐν καιρῷ θέρης τὰς ἀναγκαίας διὰ τὸν χειμῶνα τροφάς. Ἀλλ' ὁ Τέττιξ, τρέμων ἀπὸ τοῦ ψύχους καὶ τὴν πείναν, παρεκάλει τὸν Μύρμηκα νὰ δώσῃ καὶ εἰς αὐτὸν μέρος ἐκ τῶν τροφῶν του, διὰ νὰ μὴ ἀποθάνῃ τῆς πείνης. Ὁ Μύρμηξ ἠρώτησε τότε τὸν Τέττιγα, ποῦ ἦτο τὰ καλοκαίριον, καὶ διατί δὲν ἐσώναζε τότε τροφάς διὰ τὸν χειμῶνα; — «Ἐφάλλον, ἀπεκρίθη ὁ Τέττιξ, καὶ παίζων τὸν αὐλὸν μου διασκεδάζον καὶ ἑμαυτὸν καὶ τοὺς ὁδοιπόρους.» Ὁ Μήρμιξ γελῶν τότε διὰ τὴν ἀπρονοησίαν τοῦ Τέττιγος, εἶπε πρὸς αὐτόν, «Λοιπὸν χόρευε τώρα, τὸν χειμῶνα, ἀφοῦ σὲ ἤρεσκε νὰ ψάλλῃς τὸ καλοκαίριον.»

Τώρα παιδία μάθετε ἀπὸ τὸν σοφὸν τοῦτον μῦθον τοῦ Αἰσώπου νὰ μὴ χάνητε τὸν πολύτιμον καιρὸν τῆς νεότητός σας εἰς ἀργίαν καὶ διασκεδάσεις, εἰδεμὴ, ὡς ὁ Τέττιξ, θὰ καταντήσετε εἰς γυμνότητα καὶ ἐξουτελισμὸν.

ΥΠΕΡΗΦΑΝΕΙΑ.

Ἰδοὺ, τί φρονεῖ ὁ Θεὸς περὶ τῶν ὑπερηφάνων.

Βδέλομα εἰς τὸν Κύριον εἶναι πᾶς τις ὑψηλοκάρδιος. — (Παρ. ις'. 5.)

Ὁ Κύριος εἶναι ὑψηλός, καὶ ἐπιβλέπει ἐπὶ τὸν ταπεινόν· τὸν δὲ ὑψηλόφρονα γινώσκει μακρόθεν. — (Ψαλμ. ρλγ'. 6.)

Ὁ Κύριος κατατρέφει τὸν οἶκον τῶν ὑπερηφάνων. — (Παρ. ιε'. 25.)

Ὁ Θεὸς εἰς τοὺς ὑπερηφάνους ἀντιπάσσει· εἰς δὲ τοὺς ταπεινοὺς δίδει χάριν. — (Ἐπιστ. Ἰακώβου δ'. 6.)

Ἡ ὑπερηφανία προηγείται τοῦ ὀλέθρου, καὶ ὑψηλοφροσύνη τοῦ πνεύματος προηγείται τῆς πτώσεως. — (Παρ. ις'. 18.)

ΠΕΡΙ ΤΙΜΩΡΙΑΣ ΤΩΝ ΤΕΚΝΩΝ.

Ἀγαθὸς καὶ φρόνιμος ἄνθρωπος ἐν Σκωτίᾳ γράφων περὶ τῆς ἀνατροφῆς τῶν τέκνων λέγει ὡς ἀκολούθως:

• Εἶμαι ἀρκετὰ γέρον, ὥστε, φυσικῶς τῷ λόγῳ, ὑπερασπίζομαι τὴν ἐν καιρῷ ἀνάγκῃς φρόνιμον χρῆσιν,

τῆς ῥάβδου. Εἶναι κατὰ πολλὰ ἐξαιρετόν καὶ σωτήριον φάρμακον, καὶ πολὺ ὀλιγώτερον σκληρὸν ἀπὸ τὸ νὰ κτυπᾷ καὶ νὰ γρονθίζῃ τις τὰ τέκνα ἐπὶ τῆς ῥάχως καὶ κεφαλῆς των· ἀπὸ τὸ νὰ κλεῖθῃ αὐτὰ εἰς σκοτεινὰ μέρη, καὶ ἀπὸ ὅποιανδήποτε ἄλλην τοιούτου εἵδους τιμωρίαν. Δόσατε ἀκρόασι εἰς τοὺς λόγους τῆς Ἀγίας Γραφῆς. «Ὁ φειδόμενος τῆς ῥάβδου αὐτοῦ, μισεῖ τὸν υἱὸν αὐτοῦ· ἀλλ' ὁ ἀγαπῶν αὐτὸν, παιδεύει αὐτὸν ἐν καιρῷ.» (Παρμ. γ'. 24.)

«Ἡ ἀνοησία εἶναι συνδεδεμένη μετὰ τῆς καρδίας τοῦ παιδίου· ἡ ῥάβδος τῆς παιδείας θέλει ἀποχωρίσει αὐτὴν ἀπ' αὐτοῦ. (Παρμ. κβ'. 15.)

«Ἡ ῥάβδος καὶ ὁ ἔλεγχος δίδουσι σοφίαν· παιδίον δὲ ἀπολελυμένον κατατρίχυνει τὴν μητέρα αὐτοῦ. (Παρμ. κβ'. 15.)

ΠΕΛΑΡΓΟΙ (λεϊλέκια.)

Τὰ πτηνὰ ταῦτα τὰ ὁποῖα κατήντησαν τόσον σπάνια εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἐξ αἰτίας τῆς κακίας τῶν ἀνθρώπων, ἀγαποῦν νὰ συγκατακλιῶσι μὲ τοὺς ἀνθρώπους καὶ νὰ κάμνωσι τὰς φωλεάς των εἰς τὴν σκέπην τῶν οἰκιῶν, πύργων, ἢ καὶ ὑψηλῶν δένδρων. Εἶναι δὲ πολὺ ὠφέλιμα εἰς τὸν ἄνθρωπον, διότι καθαρίζουν τὸν τόπον ἀπὸ τοῦ ὄφους, βαθρακοῦς, σκώληκας καὶ ἄλλα τοιαῦτα βλαπτικὰ ζῴδια καὶ ἔντομα· καὶ εἶναι λυπηρὸν διὰ τοὺς ἀνθρώπους τὰ φρονέουσιν ἄνευ ἀνάγκης, μάλιστα μὲ ζῆμιάν των.

Οἱ πελαργοὶ εἶναι πολὺ νοήμονα πτηνὰ.—Τὸ ἀκόλουθον ἀνέχδοτον ἀποδεικνύει τὴν ἀκρίβειαν τούτου.

Ζεῦρος τι πελαργῶν εἶχε κατασκευάσει τὴν φωλεάν του ἐπάνω ὑψηλοῦ τινος πύργου εἰς μίαν πόλιν τουρκικὴν. Ἡμέραν τινὰ συνέβη πυρκαϊὰ εἰς τὴν πόλιν ἐκείνην, ἥτις ταχέως ἐπεξετάθη, μέχρι τοῦ πύρ-

γου ἐκείνου καὶ ἐπηρείλει τὴν φωλεάν μὲ τὰ ἐν αὐτῇ πουλάκια μὲ καταστροφὴν. Πῶς δὲ νομίζετε, ὅτι τὰ ἔσωσαν, οἱ γονεῖς των; Ἐπέτewn εἰς τὴν πλησίον βρύσιν καὶ ἐβοηθίζοντο εἰς τὸ ὕδωρ, ἔπειτα κατὰ σιγὰν ἐπήγαγον εἰς τὴν φωλεάν διὰ μέσου τοῦ καπνοῦ καὶ τοῦ πυρὸς, καὶ ἐταναίνοντο ἐπ' αὐτὴν καὶ ἐξηκολούθησαν τοῦτο δι' ὅλης τῆς ἡμέρας—ὥστε οὕτως ἔσωσαν τὰ τέκνα των.

ΔΙΚΑΙΟΝ ΠΑΙΓΝΙΟΝ.

Εὐγενῆς τις, διατρίβων εἰς φρούριον τι τῆς Ἰταλίας, ἔμελλε νὰ ἐορτάσῃ τοὺς γάμους αὐτοῦ. Τὰ πάντα ἦσαν ἤδη ἀφθόνως ἐτοιμασμένα· ἀλλ' ἡ θάλασσα ἦτον ὑπερβολῇ τεταραγμένη, ὥστε δὲν ἤμπόρουσαν νὰ προμηθευθῶσι τοὺς διὰ τὸ συμπόσιον ἀναγκασιότατους ἰχθῦς. Τὴν ἡμέραν ὅμως τοῦ γάμου ἐπαρουσιάσθη πτωχὸς τις ἄλιεὺς μὲ ῥόμβον (σιάκη) μέγιστον, ὥς νὰ εἶχε πλασθῇ ἐπίτηδες διὰ τὴν περισσάν ταύτην. Χαρὰ διεχύθη εἰς ὅλον τὸ φρούριον, ὅτε ὁ ἄλιεὺς ἐπαρουσιάσθη μὲ τὸν ἰχθῦν εἰς τὴν αἴθουσαν, ὅπου διέταξεν αὐτὸν ὁ εὐγενὴς νὰ ζητήσῃ ὅποιανδήποτε τιμὴν ἔκρινεν εὐλογον, διὰ νὰ τὴν πληρῶσῃ ἀμέσως. «Ἐκατὸν βαβδίσματα εἰς τὴν γυνήν μου ῥάχιν,» ἀπεκρίθη ὁ ἄλιεὺς, «εἶναι ἡ τιμὴ τοῦ ἰχθύος μου.» Εἰς τοῦτο ἐξεπλάγησαν οἱ παρευρισκόμενοι ὅχι ὀλίγον, καὶ ἐπροσπάθησαν διαφοροτρόπως νὰ λάθωσιν ἐξ αὐτοῦ ἀρμοδιωτέραν ἀπόκρισιν· ἀλλ' ἰδὼν, τέλος πάντων, ὁ εὐγενὴς τὸ ἀμετάθετον τῆς γνώμης του, «Καλὰ λοιπὸν,» ἐξεφώνησεν· «οὗτος εἶναι ἀλλόκοτος ἄνθρωπος, θέλει νὰ κάμῃ τὸν νόστιμον· ἡμεῖς μᾶλλον τοῦτο, χρειαζόμεθα τὸν ἰχθῦν· ὅθεν δός τον ἑκατὸν εἰς τὴν ῥάχιν, πλὴν ἐλαφρά.» Ὁρῶντες λοιπὸν νὰ ἐυλοκοπῇ αὐτὸν ὁ ὑπηρετὴς ἐνώπιον τοῦ εὐγενοῦς καὶ τῶν καλεσμένων· ἀφοῦ δὲ ὁ καλὸς ἄλιεὺς ἔφαγε τὰς πεντήκοντα, «Στάσου!» ἐφώνησεν· «ἔχω ἕνα σύντροφον, εἰς τὸν ὁποῖον δικαίως ἀνήκουν αἱ ἄλλαι πεντήκοντα.» «Τί! ἐξεφώνησεν ὁ εὐγενὴς· «ἔχομεν δύο τοιοῦτους μαρὸς εἰς τὸν κόσμον;» «εἰπέ μας ποῦς εἶναι αὐτός, νὰ σταίλω νὰ τὸν φέρω.» «Δὲν εἶναι μακρὰν ἀπ' ἐδῶ,» εἶπεν ὁ ἄλιεὺς· «εἰς τὴν πόλιν σας κἀθῆται· εἶναι ὁ ἴδιος ὁ θυρωρὸς σας· ὁ φίλος δὲν ἔστερξεν νὰ μ' ἀφήσῃ νὰ ἐμβῶ, ἕως οὗ ὑπεσχέθην νὰ τὸν δώσω τὸ ἡμῖς τοῦ ὅτι ἤθελον λάβει διὰ τὸν ἰχθῦν μου.» «Ὡ, Ὡ,» εἶπεν ὁ εὐγενὴς, «φέρετέ τον ἐπάνω εὐθὺς καὶ θέλω τοῦ δώσει τὸ ἡμῖς, κατὰ τὴν συμφωνίαν σωστὸν, ὁλόσωστον.» Ἐφαγε λοιπὸν τὰς πεντήκοντα καλαῖς, καὶ παστρικάς ὁ πλεονέκτης θυρωρὸς, καὶ προσέτι ἀπεβλήθη τῆς ὑπηρεσίας του· ὁ δὲ ἄλιεὺς ἀντημέφθη πλουσιοπαρόχως.